

La Font de les malaltes

La Font de les Malaltes

A la Font de les Malaltes
hi fa de bon estar,
les hores, que hi són tranquil·les,
conviden a reposar.

Quina pau que s'hi respira!
Quina calma sempre hi ha!
Solament hi ve a trencar-la
o a desfer-la, tant li fa,
donant, però una noia gaia
de color, de bon mirar,
l'aldarull d'algunes noies
que amb uns càntirs a la mà,
a cercar van l'aigua fresca
que allí hi té bonic cantar,
o d'uns pescadors, la gresca,
decidits, "nant" a pescar,
o el xisclat d'un tren que arriba
o d'un altre que se'n va.

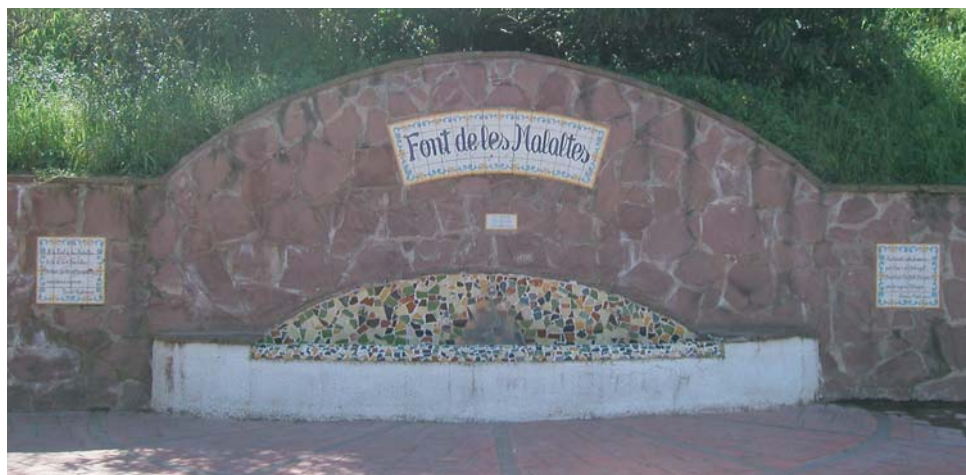
El Llobregat a ses plantes
tot xirot li ve a parlar
de mil facècies viscudes
durant son llarg caminar,
travessant viles i pobles
des del naixer a Castellar,
car són amics de fa dies
la font i el riu, sens dubtar.

Bona arbreda hi fa bona ombra
i els ocells, bon refilar;
tot respira pau, dolcesa,
i harmonia i benestar.
Hi anirem aquesta tarda
que tinc lleure, el cel és clar
i no bufa gens ni mica
vent que ens pugui molestar.

A l'extrem just de la Vila
que siguem, caldrà buscar,
un portal que mai es tanca
puix ni sols la porta hi ha.
La pendent és molt sobtada!
tinguem cura a relliscar!
Ara ve una graonada;
"Nem baixant! La Font! Oidà!
A la Font de les Malaltes,
eh, que hi fa de bon estar?

Jacint Lladó
1946

*I tant, si hi fa!
Tot i que hi estariem millor
si no s'hagués de netejar.
Però més tard, encara sortí
ens fotarem un bon berenar.*

La Font de les Malaltes ja existia el 1499. L'origen del seu nom és desconegut, i allà on la història calla parla la llegenda i s'inspiren els poetes. Francesc Pujols (1882-1962) i Jacint Lladó (1911-1991) l'han explicada en boniques poesies. Per a Pujols, les aigües de la Font, salutíferes, tornen la vista a tres cequetes, i per a Lladó la Font és refugi d'amorettes i desencís de dues fadrines que emmalalteixen d'amor.

La Font, destruïda el 1975, és restaurada per l'Ajuntament el 1990 i llueix, a banda i banda, sengles fragments de les composicions dels poetes, puig una font que inspira els poetes és una font que no podia morir.

Ferran Balanza
1990

Martorell, vila famosa
pel Noia i el Llobregat,
i també per les fonts fresques
que hi ragen a tot rajar.

Francesc Pujols
1904